

Левадна В. С.

здобувач вищої освіти 1 курсу
юридичного факультету

Маргулов А. Х.

доктор історичних наук, доцент,
професор кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

УТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ – ВАЖЛИВА ВІХА В УКРАЇНСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНОМУ ВІДРОДЖЕННІ

Становлення української держави, а також прискорення процесів інтеграції України у європейське та світове співтовариство зумовлюють пріоритети історичних досліджень. Саме через це стають соціально-економічні, суспільно-політичні, духовно-культурні аспекти розвитку держави. Тому серед науковців цієї галузі актуалізувався процес дослідження життя суспільства загалом та ставлення самої держави. Отже, особливо цінним стає з'ясування особливостей, проявів та результатів державних трансформацій у різні історичні періоди.

Мета роботи полягає у визначенні особливостей Центральної Ради періоду 1917-1921 рр. Реалізація мети передбачає систематизування теоретичних знань щодо ставлення Центральної ради у теоретичному аспекті.

Запропоновану проблематику було відображено у працях таких науковців, як Король В., Грушевський М., Дорошенко Д., Жуковський О., Скальський В., Словська І., Бандурка О., Верстюк В.

Падіння самодержавства в Росії після Лютневої революції, демократизація суспільства сприяли піднесенню національно-визвольних процесів. Із революцією в Росії в Україні піднявся могутній національний зрив. Пробудилася приспана довголітньою неволею національна свідомість українського суспільства. У такі важкі часи під впливом негативних соціальних, політичних, економічних процесів, котрі суттєво впливали на процес державотворення, і – виникла можливість самовизначення України та відродження її державності.

3-4 березня 1917 року за почином Товариства Українських Поступовців утворено в Києві український національно-культурний осередок Українську Центральну Раду. Її головою став видатний історик України, відомий громадський діяч Михайло Сергійович Грушевський. Дуже скоро зросла популярність Центральної Ради в широких українських масах, що відносилися до неї з надзвичайною довірою, та вважали її своєю

провідницею та заступницею.

На думку А. Захарчука: «1917–1918 рр. – один із найбільш складних періодів у розвитку української державності. Це час утворення Української Центральної Ради, ствердження суверенітету й незалежності Української Народної Республіки, чотирьох Універсалів як визначних актів державотворення, розвою української мови, освіти, культури. З іншого боку – це період хаосу, жорстокого протистояння та міжособної боротьби різних суспільних верств і політичних партій» [1].

Центральна Рада одразу ж взялася до справи національно-державного відродження в Україні. Тому вже 9 березня вона видала відозву «До Українського народу», у якому містилося вимога до Тимчасового уряду щодо автономії України в складі Росії та використання української мови в державних, судових та освітніх закладах. [2]

Як тільки з'явилася перша інформація щодо утворення Центральної Ради, то ця подія стала поштовхом для українських організацій на місцях, що заявляли про її визнання як верховного, тимчасового українського уряду. А в свою чергу Центральна Рада для виявлення ступеня самосвідомості мас призначила 19 березня 1917 року у Києві маніфестацію. Ця подія стала кульмінаційною, адже в ній взяло участь аж понад 100 тисяч громадян. Водночас маніфестація висунула вимоги до Тимчасового уряду, для того щоб як можна скоріше зв'язати справу автономії України з інтересами нового ладу і негайно видати декларацію, яка б визнавала широку автономію України. [3]

Після Лютневої революції 1917 року Українська соціал-демократична робітничка партія швидко посіла провідну роль в українському визвольному русі. Вона виступала за федеративний устрій Російської республіки із національно-територіальною автономією України. [4]

Перші нормативно-правові акти за часів Центральної Ради мали більше політико-декларативний характер, аніж правовий. Першими документами, що мали конституційний характер вважалися резолюції, відозви, декларації та універсали, а вже потім постанови та закони.

Говорячи про законодавчу діяльність УЦР, варто відзначити, що в умовах нестабільності, руїни було докладено величезних зусиль для розробки теоретичних засад Української держави, що були визначені у прийнятих законах. Це були перші, хоч і не завжди обґрунтовані, виважені кроки на шляху побудови 5 власної держави та її правового оформлення. Аналіз нормативно – правової бази УЦР переконливо доводить, що в основу розвитку законодавства було покладено такі загально визнані засади, як суверенітет народу і суверенітет держави, поділ функцій між органами державної влади, ствердження основних прав людини та правовість держави. [5-6].

Отже, початковий етап діяльності Української Центральної Ради від її утворення до середини 1917 року став важливою віхою в історії українського державотворення на початку ХХ ст. Українська держава після Лютневої

революції 1917 року набула практичних можливостей для своєї реалізації. Завдяки періоду відродження національної державності за часів 1917 р. є прикладом втілення в життя ідеї становлення незалежної самостійної України.

1. Захарчук А. Українська Центральна Рада: до питання державно-правового статусу та проблема періодизації. *Держава і право*. 2001. № 11. С. 63-67.
2. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали : у 2 т. Т. 1. К. : Наук. думка, 1996.
3. Нова Рада. 1917. 25 берез.
4. Багатопартійна українська держава на початку ХХ ст. К., 1993.
5. Костів К. Конституційні акти відновленої Української держави 1917–1919 рр. і їхня політично–державна якість. Торонто, Канада, 1964. 186 с.
6. Українська Центральна Рада Документи і матеріали. В 2-х томах. / За ред. П. Толочко. К., 1996. Т.1. 587 с.

Легка Ю. В.

здобувач вищої освіти 1 курсу
юридичного факультету

Демичева А.В.

кандидат соціологічних наук, доцент,
доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін,
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

ЦІННІСНІ ОРІЄНТАЦІЇ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

За даними Державної служби статистики України, станом на 1 січня 2018 року в Україні проживало близько 6,2 мільйона осіб віком від 10 до 24 років, не враховуючи осіб, які мешкали на окупованих територіях АР Крим та міста Севастополь (додатково 350 000 осіб згідно з даними на 1 січня 2014 року), та молодь меншин без громадянства, зокрема ромів, біженців та прохачів притулку [1]. Тобто молодь є достатньо вагомою групою у структурі українського соціуму. Сучасне українське суспільство потребує від молодих людей усвідомленого вибору свого життєвого шляху, особистісної відповідальності за зроблений вибір, незважаючи на невизначені умови завтрашнього дня, а це залежить від ціннісних орієнтацій молоді. Ця тема актуалізується тим, що молодь старшої вікової групи (25-35 років) опинилася в складних умовах наслідку різких змін та трансформацій українського соціуму. Зміни у формі власності, плюралізмі, формуванні демократичної системи та виборах влади призвели до формування в їх свідомості нової